

È pericoloso sporgersi!

*Zörög az avar a talpuk alatt ahogy lépkednek
a fák között a domboldalon messziről tompa
zajok hallatszanak fölöttük eltűnt az ég elborí-
tották a felhők ahogy ereszkedtek befelé a kicsi
hegyi állomásra ami most teljesen üres nincsen
senki a gyér világításban a peronon sehol egy
utas a rozsdás kocsiban is maguk vannak csupán
a kopott borítású üléseken valakik felhasították
a bicskájukkal a barnás vinilint a karbantartók
durván összefércelték spárgával ringatózik*

*A világ zakataka zakataka erdő és elszenesedett
fák illata árad be a kupéba távoli láthatatlan
kohók kéményéből szenes füst száll felfelé
a levegő hűvös a huzat élesen becsap az ablakon
a maszatos üvegen végigfut néhány esőcsepp
valaki az első kocsiból egy még égő cigarettát
dob ki ami nagy sebesen elsuhan a szemük
előtt aztán egy üveg is kirepül valamelyik
ablakon a vagon falának csapódik összetörik
a meredek hegyoldalból kövek robognak le*

*Szúr a szemük az erős huzattól és a felszálló
portól maguk vannak a szerelvény fülsiketítően
csikorog a kanyarokban néznek az ablakokon
kifelé és a boldogság lassan fokozatosan tölti el
ahogy beszívja a csípős éjszakai levegőt látja
a fényeket a tovafutó póznákat a távolban a
lámpák mint fel-felvillanó szentjánosbogarak
foszforeszkálnak az utak mentén a boldogság
lassan tölti el lám-lám tőle karnyújtásnyira kőhají-
tásnyira puskaövésnyire szuszog piheg létezik*

*Egy szelíden működő világ élük életüket az élő
nem törődik senki a sötétben csikorgó-kanyargó
vonattal a fölöttük ragyogó csillagos égbolttal
senki de senki csak ő nézi kintartóan a csikorgó-
kanyargó vonat ablakából az éjszakai hűvösségben*

*miközben vágja a szembeszél ami akár föl is
repíthetné föl föl föl valahová a bolygók közé
ott lebeghetne velük kitartóan és szenvedélyesen
ott ahol nincs már lent és nincs már fent sem
érzelmek sem gondolatok nincs az égvilágon*

*Semmi sem csak ezek a sziporkázó-pislogó
égítetek vannak amiket ragyogóan megvilágít
a Nap vagy más csillagok amelyek mindig
újak és mégis mindig ugyanazok és most
mint egy fehér szakállas Mindenható intésére
innen a vonatablaktól elalszanak majd újra
kigyúlnak ahogy hunyorog a jobb majd a
bal szemével ahogy nyitja és csukja őket
rendületlenül a fulke hűvösében és azt érzi
hogyan elterül elnyúlik valahol a csillagok*

*Mögötti terek lágyfüvű harmatos zöldjében
forráság járja át a testét újra és elalszanak és
kigyúlnak kigyúlnak és elalszanak körötte
a mindenség csillagai érzi hogy él hogy nem
is ma nem is ma él hanem holnap ma holnap
van tíz év múlva van húsz év múlva van és
ő is ott él ebben a jövőben az elinnen elebből
elmáshová jövőben a messzi-messzi távolban
és ringatózik velük a világ zakataka zakataka...*